

דברי הכפר

אני מאמין כי מחצית הצרות בעולם
מגיעות מאנשים ששואלים:
מה השגתי? ולא ממה נהנתי?

וולטר פארלי

גיליון מס' 2556 י"ז אדר א' תשע"ט * 22 בפברואר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

Bon voyage have a safe journey, so long,

מיכל ביני והילדים יודאיקין, מאיה ליאור והילדים טוקוצ'ינסקי,
שיהיה לכם טיול נפלא. מלא חוויות טובות. וחיזרו בשלום הביתה,

ילדים של החיים / שלום חנוך

עיני פקוחות מבלי לראות את השמיים
מבלי לראות כחול של ים, ירוק של עץ
מבלי לשמוע מנגינות יפות כמו פעם
מבלי לראות את הדברים כמו שהם.

ילדים קטנים, ילדים גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים
את יודעת אמא,
כולנו ילדים של החיים.

מגילת אסתר מגילת הפחד

פורים הוא חג של שמחה. כך לפחות מורה לנו התודעה ההיסטורית תרבותית. רעשנים, מסכות, שירים וריקודים, הבה נרעישה רש רש רש... תהלוכות של ילדים ומסכות, וגם מרדכי, אסתר והמן ואוזניו הטעימות. אנשים אף מגדילים לעשות ומפליגים במצוות החג ומרבים בשתייה ובהתהוללות עד דלא ידע, (אבא שלי היה נוהג לומר בהומור, שבפורים כל היהודים מתחפשים לגויים, ואילו ביום כיפורים כל הגויים מתחפשים ליהודים). אלא שכמו גם בתרבויות אחרות, אם קורעים את המסכה מעל ריקודי הליצנים והמולת הרעשנים, מתגלה שצהלות השמחה מחביאות מאחריהן אימה גדולה. כאילו נגזר שיתגשם מה שאימא שלי הייתה אומרת תמיד בחרדה גדולה: "חכה ותיראה, זה עוד יסתיים בדמעות..."

וכמו באגדות המגילה נפתחת במשתה ושמחה: ה ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים...

אבל ככה זה נגמר: א ובשנים עשר חדש הוא-חדש אדר, בשלושה עשר יום בו, אשר הגיע דבר-המלך ודתו, להעשות: ביום, אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם, ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם. ב נקהלו היהודים בעריהם, בכל-מדינות המלך אחשוורוש, לשלח יד, במבקשי רעתם; ואיש לא-עמד לפניהם, כי-נפל פחדם על-כל-העמים. ג וכל-שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות, ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים, את-היהודים: כי-נפל פחד-מרדכי, עליהם. ד כי-גדול מרדכי בבית המלך, ושמעו הולך בכל-המדינות: כי-האיש מרדכי, הולך וגדול. ה ויכו היהודים בכל-איביהם, מפת-חרב והרג ואבדן; ויעשו בשנאיהם, כרצונם. ו ובשושן הבירה, הרגו היהודים ואבד חמש מאות, איש ואת עשרת בני המן בן-המדתא, צרר היהודים הרגו; ובבזה לא שלחו, את-ידם. (מגילת אסתר פרק ט)

איכשהו נדמה שפורים ירד מקדמת דנא אל העולם, כשהוא כורך בקרביו צהלות של שמחה הנמהלות באנקת נשחטים. שמחה ופחד הם רגשות מנוגדים. הפוטנציאל הטמון בשילוב ההרסני שבין השניים בפורים מחייב אותנו להתאזן איכשהו אחרת יהיה רע.

ובפורים תשנ"ד 25 בפברואר 1994, בשעה 5 לפנות בוקר, הגיע ברוך

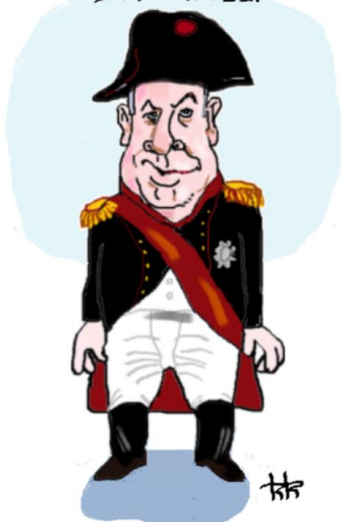
גולדשטיין למערת המכפלה כשהוא לבוש מדי צה"ל ונושא דרגות סרן. ב"אולם אברהם" שבמערה התפללו 13 יהודים, בהם גולדשטיין, וב"אולם יצחק" התפללו באותה עת כ- 800 מוסלמים, בתפילת יום השישי שלפני תחילת צום הרמדאן. גולדשטיין עבר ל"אולם יצחק", ובאמצעות רובה "גליל" שהיה ברשותו, רצח 29 מתפללים מוסלמים ופצע 125 מהם. ובביזה לא שלח ידו. לאחר שחדל מלירות, אם משום שאזלה התחמושת שהייתה ברשותו או עקב מעצור בנשקו, השתלטו עליו המתפללים המוסלמים והרגו אותו באמצעות מטף כיבוי.

בגמרא מופיע סיפור המתחיל במשתה פורים צוהל ומסתיים בשחיטה טוטאלית. וכל זה במסגרת ניסיון של אנשים חכמים לצאת ולבדוק כמה רחוק אפשר ללכת במצוות "עד דלא ידע":

אמר רבא: חייב אדם להשתכר בפורים עד שלא ידע להבדיל בין ארור המן לברוך מרדכי (כלומר שיהא שיכור ביותר). וכן מסופר: רבה ורבי זירא עשו סעודת פורים ביחד. השתכרו. קם רבה ושחט את ר' זירא. למחרת כשהתפקח וראה מה עשה ביקש עליו רחמים (התפלל עליו) והחייהו. לאחר שנה אמר לו לר' זירא: יבוא אדוני ונעשה סעודת פורים ביחד. אמר לו (ר' זירא) לא בכל שעה ושעה מתרחש נס. (מגילה דף ז עמוד ב)

חכמינו ז"ל, מעבירים מסר בהיר ביותר באשר לשאלה כמה זה עד דלא ידע? עד שאתה מאבד את הראש. כי כמובן לא בכל שעה ושעה מתרחש נס. "הישארו מאוזנים ואל תאבדו את הראש" שבים חכמינו זיכרונם לברכה וקוראים אלינו מעבר לתהום הזמן שנפערה בינינו לבינם. אבל אנחנו אוטמים אוזנינו לדברי חז"ל כאילו היו שירתן המסוכנת של הסירנות, וממשיכים להשתולל בהתלהבות ובחדווה. ופורצים אגב כך את כל הגבולות עד שאנחנו הולכים ומאבדים את הראש כמו רבי זירא.

היום לנו כבר אין את חז"ל, לנו יש את הרב שמואל אליהו, הרב יצחק שפירא, הרב מלמד ואת הרב דב ליאור. והם משננים לנו את משנתם האיומה. ולכן ייתכן את ידו אחרי שנאבד את הראש נמשיך ונאבד גם את כל השאר.

בציור: תחפושת מומלצת לילדים

דליה זלצברג מארחת בסטודיו "מאמא" בכפר הנשיא מקום למפגשי חוויה
לחמישי אישי - סיפורי חיים שהפכו להרצאה מרתקת

חמישי | 28.2.19 | 20:00 | עלות 50 ₪

בכל מפגש תינתן במה למכירת מוצרי אומנות ובריאות מתוצרת גלילית, משקה חם וכיבוד קל

והפעם הסופרת אירית לרנר על ספרה "מעל ומתחת" חיים בצל גידול סרטני המפנה את מקומו לגידול אחר, זה המתפשט בנפשו של אדם החל מילדותו ועד בגרותו.

להרשמה התקשרו או שילחו הודעה 050-7437431 | dzakzberg11@gmail.com

מניסיון חיי האישי חוויתי ולמדתי...

ובחרתי לארח לחמישי אישי עם סיפור אישי בסטודיו- "מאמא" בכפר הנשיא

כל אחד מאתנו שחי את החיים צבר בדרך סיפורים .

היו גם כאלה, שחיו חיי שיגרה והחיים ליטפו אותם בדרכם.

ישנם לא מעט אנשים שחוו מכות קשות, מחלות, התעללות, אך בחרו לגדול ולא ליפול. לחבק את הנורא מכל כאילו היה מתנה. ולחשוף ולשתף אותנו בסיפור.

סיפורים שהפכו :

- **כאב - להזדמנות**
- **משבר - לצמיחה**
- **מחלה - להשראה**
- **התעללות - לגבורה.**
- **סיפור לספר שיאיר את דרככם.**

בכל מפגש ניפגש עם סיפור מעצים ומטלטל כאחד שיפגיש כל אחד מכם עם תובנות מסרים על מנת להפוך כל תרחיש להזדמנות להתפתחות ולצמיחה

מפגש 2 בסדרה יוצא לדרך ומארח את אירית לרנר. הזמינו מקום עוד היום . דליה 050-7437431

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

תקשורת "מתחת לרדאר":

אני כותבת את דברי כאן לעלון הרשמי של כפר הנשיא, אשר יוצא לאור כבר קרוב לשבעים שנה, ועל אף השינויים שעברו עליו, הוא עדיין נחשב למשהו "רשמי" וכמעט "ממסדי" למרות שכבר שנים רבות הוא איננו רשמי וממסדי. אמנם, הוא מופץ לכל הציבור (ואל תשאלו אותי להגדרות המדויקות של "כל הציבור" – האם זה כל החברים, התושבים, החברים בעצמאות כלכלית, אלה שהבית הוא רכושם, אלה שגרים בשכירות, אלה אשר חיים מחוץ לקיבוץ – אין לי תשובה מדויקת לשאלה מי נכלל ב"כל הציבור"). אני עוד פחות יודעת לאמר מי קורא אותו בכלל. בעבר הלא כל כך רחוק, כאשר "דברי" היה מודפס (ויזכר לטוב וילי פינקוס ז"ל) ידענו לפחות כמה עותקים הודפסו, היום אפשר לשאול את דוד אלמן לכמה כתובות מייל הוא שולח את העלון, ולזה להוסיף את העותקים המצולמים שנעמי פורסטר דואגת לצלם ולהכניס לתאי הדואר של המנויים, אבל – הנתון הזה איננו אומר הרבה...

בנוסף לכך קיימים עוד שני כלי תקשורת "ממסדיים". האחד הוא האתר של כפר הנשיא, והשני הוא לוח המודעות "מקומי".

אבל השינוי הגדול שמתרחש בימים אלה, שייך לכל אמצעי התקשורת האלטרנטיביים העומדים לרשותנו. הפעם אינני רוצה להתייחס לפייסבוק ולרשתות החברתיות האחרות, אני חושבת רק על קבוצות הוואטסאפ של תושבי, חברי כפר הנשיא, בעצמאות כלכלית או סתם חברים. כל אותן קבוצות הנמצאות מתחת לרדאר ה"רשמי-ממסדי-ציבורי".

כמה קבוצות כאלה קיימות אצלנו? קודם כל, יש וודאי עשרות קבוצות משפחתיות. יש קבוצות של הורים בבית ילדים זה או אחר, ויש קבוצות של וועדות למיניהן וצוותים למיניהם, צוותים קבועים, צוותי אד-הוק, קבוצות של אנשים הנפגשים מפעם לפעם לכוס קפה. בקיצור, מישהו יכול לנחש כמה קבוצות כאלה רוחשות אצלנו על פני השטח? אין לי כל מושג!

אני משתתפת בכמה קבוצות כאלה.

הקבוצה שאני הכי נהנית ממנה נקראת "פרגונים בכפר הנשיא". יש בה כ-120 משתתפים. מדובר בצעירים רבים, זקנים מעטים, אנשים ותיקים בכפר הנשיא וחדשים, וגם מאוד מאוד חדשים. את חלקם אני מכירה ואת חלקם לא. מה שיפה בקבוצה הזאת הוא, שרוב הזמן היא באמת קבוצה של פרגונים, של עזרה לאחרים, של מידע על מקומות עבודה באזור, המלצות על בעלי מקצוע ועסקים. אני אישית נעזרת בקבוצה כמה פעמים: מכרתי, השאלתי ובעיקר מסרתי חפצים שתפשו אצלי מקום מיותר, והיו נחוצים לאחרים. נעזרתי במידע שהיה בקבוצה, או שבקשתי. יופי של קבוצה!

מפעם לפעם, כאשר מישהו מתבלבל, וחורג מ"פרגונים" לכיוון התקפות, יש מישהו אחר, שמזכיר לו שמדובר על פרגונים, ושזאת המטרה של הקבוצה. אין צנזורה, אבל יש איזה רצון משותף לשמור על אופי הקבוצה.

אין לקבוצה "עורך", יש אמנם אב מייסד, אבל הקבוצה מתנהלת באופן שוויוני בין צעירים ומבוגרים, גברים ונשים. **אני אוהבת את פרגונים בכפר הנשיא!**

מגילת אסתר:

פורים מתקרב אלינו. ההכנות לכל האירועים נכנסות להילוך גבוה, וכך גם ההכנות לקריאת המגילה.

מתי? ערב פורים – יום רביעי 20.3.19

איפה? במועדון

פרטים נוספים יגיעו בהמשך, כרגע אני מבקשת מכל מי שמעוניין לקרוא קטע מהמגילה (גברים ונשים, מבוגרים וילדים – בקיצור כל מי שיכול ורוצה לקרוא קטע בעברית של הימים ההם הזמן הזה) - ליצור אתי קשר.

תמר וולפין

צרה הסקר ותצא

le הפריטים le ד"ר חיים וייצמן

יתקיים במועדון ביום ג' 5.3.2019 בשעה 17:15

בתוכנית:

• הרצאה של גיורא גודמן:

פועלו של חיים וייצמן ומקומו בתודעה ההיסטורית הישראלית

• שיחה עם מרב סגל, מנהלת גנזך חיים וייצמן ברחובות

• תצוגת הפריטים

• טקס פרידה קצר מהפריטים

כולם מוזמנים!

פרשת תצווה:

מצוות האהבה שעל לוח הלב /הרב אלישע וולפין

חברים יקרים,

פרשת תצווה היא המשך ישיר של פרשת תרומה. משה עדיין על הר סיני, ולאחר שקיבל את ההוראות המפורטות להקמת המשכן הנייד במדבר, הוא כעת מקבל הנחיות באשר לדמויות אשר ישרתו במשכן המקודש, קרי, הכהנים. עיקר ההנחיות נוגעות לבגדי הכהנים ולפריטים המיוחדים של הכהן הגדול, כמו החושן והאורים והתומים.

אני מבקש הפעם להתמקד בחושן - האפוד המרהיב והצבעוני שלבש אהרון, ועליו חקוקים שמות שניים-עשר שבטי ישראל. התיאור מפורט ביותר, ובסופו נאמר:

(שמות כ"ח, כ"ט-ל) וְנָשָׂא אֶהָרֶן אֶת־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט עַל־לְבוֹ בָּבֹאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לְזָכְרֹן לִפְנֵי־ה' תָּמִיד. וְנָתַתְּ אֶל־חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת־הָאוּרִים וְאֶת־הַתְּמִיּוֹם וְהָיוּ עַל־לֵב אֶהָרֶן בָּבֹאוּ לִפְנֵי ה' וְנָשָׂא אֶהָרֶן אֶת־מִשְׁפָּט בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־לְבוֹ לִפְנֵי ה' תָּמִיד.

לא כל אחד יכול להיות כהן גדול!

הכהן הגדול הוא זה אשר מוכן ומסוגל לשאת על ליבו את כל שבטי ישראל - את כל חלקי העם. זה נשמע טריוויאלי אולי, אבל אני לא מכיר הרבה מנהיגים שבבואם אל הקודש - קרי, אל תפקידים הרם, יהיה תפקידם אשר יהיה - יודעים לשאת על ליבם את כולם - את המקורבים ואת היריבים, את הנחמדים ואת המעצבנים, את השמאלנים ואת הימניים, את אלה שהם מסכימים עמם ואת אלה שלא, את אלה שבחרו בהם ואת אלה שלא.

בספר במדבר, כשעם ישראל יעזוב את הר סיני ויעשה את המסע אל עבר ארץ כנען, המבנה של המחנה ישקף גם הוא את הרעיון הזה - כל שבט ניצב במרחק שווה מאוהל מועד. אין מקורבים ואין מרוחקים. אין פריימריז ואין רשימות חיסול - כולם נבחרים. כולם אהובים. כולם שייכים.

זו משימה קשה ביותר, אולי אף אוטופית. ולא, אל תחשבו על המועמדים לבחירות הקרובות, תחשבו על עצמכם. אנחנו מצפים מהמנהיגים שלנו שיהיו ממלכתיים, שיישאו את כולם על ליבם בבואם אל משכן הכנסת, וזו ציפייה מוצדקת. אבל המנהיגים שלנו הם השתקפות ישירה שלנו - פני המנהיג כפני הדור.

התורה מצווה עלינו את העניין הזה בצורה מאוד ברורה. המצווה הזאת מופיעה רגע לפני הפסוק הנשגב והאהוב ביותר בתורה. קל לנו לאהוב את הפסוק הנשגב, אבל הרבה יותר קשה לנו לקבל את המילים שבאות לפניו: **לֹא תִקֶּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמְּךָ, וְאֶהְבֵּת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ, אֲנִי ה'** (ויקרא י"ח, הרמב"ם, בקודקס ההלכתי שלו, "משנה תורה", פוסק:

מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר, 'ואהבת לרעך כמוך'. לפיכך צריך שיספר בשבחו ולחוס על ממונו, כמו שהוא חס על ממון עצמו ורוצה בכבוד עצמו; והמתכבד בקלון חברו, אין לו חלק לעולם הבא (משנה תורה, ספר המדע, הלכות דעות פרק ו, הלכה ג).

רק להזכירנו, "העולם הבא" על-פי הרמב"ם, איננו איזה עולם מתקתק שיופיע לנו אחרי שנמות אם נהיה טובים בעולם הזה. "העולם הבא" הוא מצב תודעתי-רוחני שאליו יכול כל אדם להגיע בחיים האלה.

דמוקרטיה היא שיטה נפלאה, ואין שיטה שהייתי מעדיף על פניה. אבל היא פשרה גדולה. אין בה אהבה. יש בה הרבה ריב ומדון והיא מבוססת על ההעדפה של ההמונים. במובן הזה היא שיטה פופוליסטית, שלפיה ההעדפות של הרוב הן הקובעות, תוך סובלנות כלפי העדפותיהם של המיעוטים.

בפרקי אבות במשנה נאמר: הלל אומר: הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (משנה אבות, פרק א, משנה י"ב)

ואכן, רבי הלל היה מודל לדרך הזאת. הוא היה מתלמידיו של אהרן. לכן דרכו ההלכתית גברה על דרכו של רבי שמאי, האליטיסט.

הפרשה איננה דורשת מאיתנו להסכים עם כל אחד. היא גם לא דורשת שנוותר על ייחודיותנו. מותר להתווכח, מותר לצעוק זה על זה: **לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך**, נאמר מיד לפני הפסוקים המצוטטים לעיל מספר ויקרא. לאהוב את הבריות איננו דורש הסכמה או רידוד של השיח. יתרה מזו, הפרשה שלנו עצמה אומרת: **ונשא אהרן את-משפט בני-ישראל על-לבו לפני ה' תמיד** (לעיל). כלומר, לפעמים מדובר על משפט, על דין, על תוכחה. ועדיין, יהיו בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד.

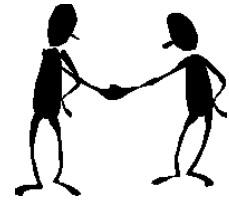
הפרשה מציעה לנו דרך של אהבה שכל כולה כוונה: בבואנו על הקודש - קרי, אל מלאכת החיים המשותפת - אנו נקראים לשאת את כולם על לוח ליבנו. לא בכוח, לא באילוף, לא במאמץ, אלא מתוך מודעות ומתוך כוונה.

בסופו של יום אנחנו חלק מישות אחת - "כל ישראל ערבים זה בזה" - בין אם אנחנו רוצים ובין אם לאו, בין אם הם מוצאים חן בעינינו ובין אם לאו, בין אם אנחנו מסכימים עמם ובין אם לאו. זו לא אמירה לאומנית פופוליסטית. זו קריאה רוחנית! קריאה שמזכירה לנו שבסופו של יום הכל אחד.

וללא ספק, זו דרישה קשה. אנחנו בעיקר טובים בה ברגעי חירום ומלחמה, כי קל לנו להתאחד רק כשיש אויב משותף... אבל זה בסדר. המצווה הזאת של פרשת תצווה, היא סוג של חזון, וחזון הוא לא דבר שאמורים לממש במלואו, הוא פשוט מראה לנו את הדרך. הוא קריאת כיוון, הוא סוג של מצפן רוחני.

שבת שלום, שבת של חושן, של אהבת ישראל, של אהבת הבריות.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **רחל אבידור**, גרה בבית יונתן

איך הגעתי לקיבוץ

במקור אני מלונדון. בגיל 10 הצטרפתי לתנועת הבונים באנגליה. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, הייתי בת 16. אחיי גויסו לצבא ואני הייתי קצת בודדה, אז הצטרפתי להכשרה, פתחו אז בתי ילדים עבור ילדים יהודים שהוצאו מלונדון בתקופת הבליץ' - ההפצצות הגרמניות, ואני נשלחתי לעבוד באחד מהם. בהתחלה מאוד התנגדתי, אבל בעצם זה מה ששינה לי את החיים והביא אותי לעבוד בחינוך, עם ילדים.

בשלב מסויים הגיע להכשרה שליח ולקח כל אחד לחוד ושאל אם אנחנו מוכנים לעלות לארץ בצורה בלתי לגלית, כי אז הבריטים הגבילו את העלייה. ההורים שלנו לא ידעו שאנחנו הולכים לעלות לארץ, והיה אסור לספר להם. מה שנאמר להם זה שאנחנו נוסעים לצרפת לעבוד שם עם פליטים אחרי המלחמה.

הפלגנו מצרפת באוניית "יגור", זה היה בעליה ב', לפני האקסודוס. נתפסנו על ידי הבריטים ונשלחנו לקפריסין, למחנה מעצר, שם היינו חצי שנה. כשהגענו ארצה, הגענו לכפר בלום, כי שם היתה הקבוצה הראשונה מאנגליה כבר כמה שנים. הם מאוד רצו שנישאר אבל אנחנו רצינו קיבוץ משלנו. משם הלכנו לעצמאות בחווה בחדרה, ומשם באנו למנסורה. האימהות עם התינוקות נשארו בחדרה, ולי כבר היתה תינוקת, אז נשארתי שם עד שקיבלנו את מקום הקבע. הבעלים היו באים לבקר פעם בשבועיים. כשהגענו לקיבוץ, הבית הראשון

שנבנה כאן היה בית התינוקות, אני גרתי שלוש שנים באוהל לפני שנכנסנו לצריף.

מה אני עושה בחיים

למדתי חינוך מיוחד במכללת אורנים ובסמינר הקיבוצים, ועבדתי עם ילדים שהיו להם קשיים לימודיים או נפשיים, באופן פרטני, בקיבוץ ובאיזור. שנתיים וחצי היינו בשליחות באנגליה. הייתי רקדנית באירועים בקיבוץ, כתבתי שירים, כתבות וסיפורים. היום אני בפנסיה.

קרובי משפחה בקיבוץ

הבנות שלי - צילה בן-רשף ונועה מעיין ומשפחותיהן,

נכדיי – יבין בנה של צילה ודור בנה של נועה

יש לי בן נוסף, עודד, שגר במרכז הארץ, יש לו בת אחת. לצילה יש עוד שני בנים ולנועה עוד שלושה, שאינם גרים בקיבוץ.

כמה מילים על הקיבוץ

אני מוצאת שזה קיבוץ מאוד מקבל, מאוד פתוח. יש כבר ילדים, נכדים, נינים, אנשים פתוחים ושיגידו לך בוקר טוב, או שלום, כשאת עוברת אותם בדרך. זה בית, הילדות שלי גרות פה, יש כאן נכדים שנשארו. החיים זה החיים, יש עליות וירידות.

משהו שאני רוצה לספר

איך הכרתי את בעלי, ואיך זה השפיע על חיים של עוד אנשים:

כדי להפליג לארץ, נסענו מאנגליה לצרפת, כי אי אפשר היה להפליג מאנגליה באופן לא חוקי. הגענו לסן-ז'רום, משם היתה ההפלגה, ובאותו ערב הגיעו לשם במקרה ישראל, שהפך אח"כ לבעלי, וחבר שלו ז'ק, שהתחתן עם רות גולן. הם הפעילו תחנת רדיו מחתרתית, ובאותו ערב הצרפתים גילו את זה, והם היו צריכים לברוח ולקבור את מכשיר הרדיו, וכך הם הגיעו למקום המפגש בו היינו. המדריך אמר לכל אחד מאיתנו, הגיעו לכאן שני חברים, הם נראים מאוד חשודים, אם יש לכם דברי ערך אז תשימו אותם מתחת לכרית.

זו היתה אהבה ממבט ראשון. ישראל ידע שני משפטים באנגלית ואני ידעתי שני משפטים בצרפתית ("שמי רחל", "אני לא מדברת צרפתית"), אבל למזלי ידעתי עברית משיעורים שהיו בבית הכנסת וגם קצת יידיש, והוא דיבר קצת עברית וגרמנית, אז דיברנו בעירבוביה של שפות. בעקבות זה שהוא הצטרף לקבוצה שלנו, הגיעו איתנו בהדרגה קבוצה של צרפתים שהיו אמורים להגיע לקיבוץ אחר, ובמקום זה הגיעו אלינו, ורובם עדיין בקיבוץ.

ההיכרות איתו פתחה לפני תרבות וחברה לגמרי אחרת, וגם אצלו זה היה ככה.

תודה רבה רחל, נעים להכיר!

"חחחחח הרסתי לבד".

מכתב גלוי מאת: פרופ' רות בן-ישראל, כלת פרס ישראל למשפט, בת 88, אלמנה:

"אני שומעת את הדיונים במערכת הבחירות על ביבי או בוגי, גנץ או אשכנזי - ומתפלצת. יום אחד אתם כולכם תהיו זקנים כמוני. עכשיו תסתכלו לי בעיניים ותגידו אם קיום בכבוד להורים, למייסדים, לקשישים בישראל חשוב פחות משלום ומביטחון.

אנחנו שקופים, מנוצלים. כל החיים שילמנו כדי שבסופו של יום מישהו אחר ייהנה מהפירות. קצבת הזקנה עלובה, משפילה, מינימלית. אף אדם לא מסוגל לחיות ממנה בכבוד. כשהעלו לחברי הכנסת והשרים את המשכורת באלפי שקלים, לקשישים הוסיפו שישה שקלים לקצבה. שישה שקלים! פעם הזקן היה צריך לבחור בין תרופה לפרוסה. היום הקצבאות לא מספיקות לא לפרוסה ולא לתרופה.

בישראל, כמו בכל העולם, תוחלת החיים עלתה וגם איכותם. מי שמגיע לגיל מאה כבר לא נחשב חריג. נוסף דור חדש, הגיל הרביעי, בין 80 ל-100, אבל המדינה לא התאימה את עצמה למצב החדש. היום, כשאנשים פורשים לפנסיה, יש לפנייהם שלושים שנות חיים תלויים על בלימה בלי שילוב חברתי, בלי תעסוקה, בלי ביטחון כלכלי, עתיד או כבוד. פעם לפחות הפנסיה הייתה עוגן. היום שינו את שיטת החישוב ואני לא בטוחה שבעוד עשרים שנה יהיה במה לשלם לגמלאים החדשים.

המנהיגים עסוקים בהישרדות. נוח להם לשכוח ולהפקיר אותנו. והציבור רואה ועושה כמוהם. כשאנחנו רוצים להתקבל לעבודה בגיל מבוגר, אפילו לא מזמינים אותנו לראיון. ובבתי קפה אומרים לנו, אתם יכולים לשבת פה בבוקר, בערב אנחנו רוצים שיבואו צעירים.

פעם הקשישים היו החכמים, זקני השבט, המנבאים בשער. המנהיגים באו לשאול בעצתם. היום נבחרו הציבור מתייחסים לזקנים בבוז. בוחנים אותנו רק מהפריזמה הכלכלית. שולחים אותנו להפוך לזומבי של טלוויזיה. מפקירים אותנו במסדרונות בלי שום פרטיות. מצפים שנחיה בלי חיים, בבדידות ובבושה. כבר היה יותר טוב לעשות כמו האסקימוסים ולשלוח אותנו אל הקרח. כך לפחות היו גומרים עם זה מהר.

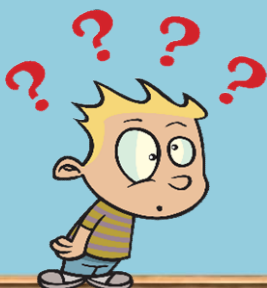
רוצים את הקול שלי?
תפסיקו לראות בנו אזרחים פגי תוקף.
תנו לנו להמשיך להתקיים כשוויים בחברה רב-גלית".

תגלית השנה!!!

**המדע גילה סוף סוף
את אשר חשד בו
אריק איינשטיין ז"ל
(מכופף הבנות),
והוא...**

מדוע בטבע באמת

הבנות מכופפות!?

ויזואלוגיה

דוד אלמזן

משולחן העורכת

"מכתב גלוי מאת: פרופ' רות בן-ישראל,
כלת פרס ישראל למשפט, בת 88, אלמנה"

מקדים לו המסר דלהלן:

משהו שקשה אולי לקריאה אך חשוב שנקרא ונביט לאמת בעיניים ויותר
מזה, חשוב שנשלח לילדים ולנכדים שלנו. שיראו אותנו.
שיראו את עצמם בעוד זמן....

ראוי לכולנו לקרוא ולהפנים ולא לשכוח אף פעם.

"כי לא לעולם חסון ואם נזר לדור דור [נדור]" מ"ג משלי כז כד

הזקנים היו פעם צעירים. והצעירים יזקינו. האמינו לי,
זה קורה מהר.

קריאה מהנה וימים טובים.

